Lietas Nr. 126044016
Lietas arhīva Nr. 1-0440-16/3

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rēzeknē 2016.gada 20.decembrī

Rēzeknes tiesas tiesnese A.Jermacāne,
izskatīja rakstveida procesā /pers. A/, personas kods /personas kods/, sūdzību par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka A.Pumpura 2016.gada 9.augusta lēmumu Nr.1962,

konstatēja:

/pers. A/ ar Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes 2016.gada 21.jūnija lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr. AA 092054 par LAPK 149.[25] panta 10. daļā paredzētā pārkāpuma izdarīšanu – t.i. par to, ka viņa 2016. gada 18.maijā Zilupes novadā Terehovas robežkontroles punktā šķērsojot Latvijas Republikas valsts robežu virzienā no Krievijas uz Latviju vadīja transportlīdzekli VW Passat ar Zviedrijas valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/, kurš pastāvīgi reģistrēts ārvalstī, bez noteiktā kārtībā izsniegtas atļaujas piedalīties ceļu satiksmē, uzlikts naudas sods EUR 85,00 apmērā.

/pers. A/ 2016.gada 11.jūlijā lēmumu pārsūdzējusi Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldei, sūdzībā norādot, ka ir Zviedrija pilsone, ka viņai ir Zviedrijā izdota transportlīdzekļa vadītāja apliecība, ka viņa iz Zviedrijas rezidente, ka viņa pastāvīgi dzīvo šajā valstī. Tāpēc viņai nav saprotams, kāpēc viņa, iebraucot Latvijā, nedrīkst izmantot viņai piederošo viņas pilsonības valstī Zviedrijā reģistrēto transportlīdzekli, jo viņa pastāvīgi dzīvo Zviedrijā. Piemērojot sodu viņai kā Latvijas pilsonei, ir ignorēts fakts, ka viņai ir dubultpilsonība, ka viņa ir arī Zviedrijas pilsone.

Sūdzības iesniedzējas ieskatā Ceļu satiksmes likuma (turpmāk – CSL) 9.panta ceturtās daļas mērķis ir ierobežot Latvijas valstspiederīgajiem, kuriem ar ārvalsti nav ciešas vai vispār nekādas saiknes, piederošo transportlīdzekļu reģistrēšanu ārvalstīs. CSL 9.panta piektajā daļā nav paredzēts sūdzības iesniedzējas situācijai atbilstošs izņēmums. Viņas ieskatā, ņemot vērā to, ka viņai ir divas pilsonības un viņa ir rezidente Zviedrijā, uz viņu nevar attiecināt CSL 9.panta ceturto daļu. Policija, pieņemot lēmumu par viņas saukšanu pie administratīvās atbildības, ir izvēlējusies uzlūkot sūdzības iesniedzēju tikai kā Latvijas Republikas pilsoni. Sūdzības iesniedzējas ieskatā, visas šaubas par vainu un personai labvēlīgāka vai nelabvēlīgāka risinājuma piemērošanu, jātulko par labu personai, kas nozīmē, ka jāpieņem viņai labvēlīgāks lēmums un sods jāatceļ. Ņemot vērā minēto, sūdzības iesniedzēja lūgusi atcelt 2016.gada 21.jūnija lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.AA 092054 un lietu izbeigt.

Izskatot sūdzību, Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieks A.Pumpurs (turpmāk VP RRP KPP) 2016.gada 8.augustā pieņēmis lēmumu atstāt negrozītu VP RRP KPP Satiksmes administratīvo pārkāpumu biroja Administratīvās nodaļas galvenā inspektora U.Ozola 2016.gada 21.jūnijā pieņemto lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.AA 092054.

Lēmums pamatots ar šādiem argumentiem.

Ceļu satiksmes likuma (turpmāk arī CSL) 9.panta ceturtā daļa noteic, ka personai, kura ir Latvijas pilsonis vai nepilsonis, kā arī tādai personai, kura ir saņēmusi Latvijā izdotu reģistrācijas apliecību, pastāvīgās uzturēšanās apliecību vai uzturēšanās atļauju, aizliegts Latvijas teritorijā ceļu satiksmē vadīt ārvalstīs pastāvīgi reģistrētu vieglo automobili, izņemot šā panta piektajā daļā minētos gadījumus.

Atbilstoši CSL 9.panta piektajā daļā noteiktajam, šā panta ceturtajā daļā minētās personas Latvijas teritorijā var vadīt ārvalstīs pastāvīgi reģistrētu vieglo automobili šādos gadījumos:

1) persona vada vieglo automobili, ko iznomājis (izīrējis) ārvalstīs reģistrēts uzņēmējdarbības veicējs, kas nodarbojas ar auto iznomāšanu (auto izīrēšanu), un to transportlīdzekļa vadītājs apliecina ar transportlīdzekļa nomas (īres) līgumu un ārvalstīs izdotu transportlīdzekļa reģistrācijas apliecību, kurā kā īpašnieks (turētājs, valdītājs) norādīts transportlīdzekļa iznomātājs (izīrētājs);

2) persona vada vieglo automobili, klātesot tādam transportlīdzekļa īpašniekam (turētājam, valdītājam) vai viņa pilnvarotai personai, kas nav šā panta ceturtajā daļā minētā persona;

3) persona strādā algotu darbu ārvalstīs vai mācās tādā mācību iestādē vai uzņēmumā, kurš atrodas ārvalstīs, vai ārvalstīs veic uzņēmējdarbību kā individuālais komersants vai pašnodarbinātā persona;

4) persona ir tāda ārvalstīs reģistrēta tiesību subjekta īpašnieks (dalībnieks) vai amatpersona, kurš veic uzņēmējdarbību;

5) persona ieņem vēlētu amatu citas Eiropas Savienības dalībvalsts pašvaldības lēmējinstitūcijā;

6) personai izsniegta uzturēšanās atļauja (reģistrācijas apliecība) ārvalstīs;

7) vieglo automobili vada tāda persona, kura ir laulātais, pirmās pakāpes radinieks (tai skaitā adoptētais vai adoptētājs) vai otrās pakāpes radinieks tādam attiecīgā vieglā automobiļa īpašniekam (turētājam, valdītājam), kurš saskaņā ar šā panta noteikumiem minēto transportlīdzekli varētu vadīt Latvijas teritorijā;

8) gadījumā, kas nav minēts šīs daļas 1., 2., 3., 4., 5., 6. vai 7.punktā, bet ne ilgāk par piecām dienām, skaitot no dienas, kad persona atbilstoši šā panta sestajā daļā minētajiem Ministru kabineta noteikumiem ir saņēmusi atļauju piedalīties ceļu satiksmē un ne biežāk kā divas reizes kalendārajā gadā;

9) persona vada vieglo automobili, kurš ir reģistrēts ārvalstī, tiek izmantots kā demonstrācijas transportlīdzeklis un kā tāds noteikts vieglā automobiļa ražotāja pilnvarotai personai saistošā līgumā ar vieglā automobiļa ražotāju un kuru ražotāja pilnvarotā persona nodevusi izmantošanai demonstrācijas braucienu nolūkā, to deklarējot Ceļu satiksmes drošības direkcijas uzturētajā transportlīdzekļu un to vadītāju valsts reģistrā. Šajā gadījumā atļauju uz vieglā automobiļa ievešanas laiku Latvijā, bet ne ilgāku par diviem mēnešiem saņem vieglā automobiļa ražotāja pilnvarotā persona;

10) Latvijā reģistrēta Latvijas Auto nomu asociācijas biedra, kurš pārstāv starptautisku īslaicīgas auto iznomāšanas (auto izīrēšanas) pakalpojumu sniedzēju Latvijā, darbinieks vada ārvalstīs starptautiskam īslaicīgas auto iznomāšanas (auto izīrēšanas) pakalpojumu sniedzējam reģistrētu vieglo automobili. Šādā gadījumā automobiļa izmantošanu Latvijā reģistrētais uzņēmums deklarē Ceļu satiksmes drošības direkcijas uzturētajā transportlīdzekļu

un to vadītāju valsts reģistrā.

LAPK 149.[25]panta desmitā daļa paredz atbildību par tāda vieglā automobiļa izmantošanu ceļu satiksmē, kurš reģistrēts ārvalstīs un kura izmantošanai Latvijā nepieciešama atļauja, bet atļauja normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā nav saņemta.

Tādējādi, lai kādu personu sauktu pie administratīvās atbildības atbilstoši minētajai tiesību normai, nepieciešams konstatēt, ka persona ir Latvijas pilsonis vai nepilsonis, vai persona, kura ir saņēmusi Latvijā izdotu reģistrācijas apliecību, pastāvīgās uzturēšanās apliecību vai uzturēšanās atļauju, un Latvijas Republikas teritorijā vadīja transportlīdzekli, kurš pastāvīgi reģistrēts ārvalstīs un kura izmantošanai Latvijā nepieciešama atļauja, bet atļauja normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā nav saņemta.

LAPK 243.pants nosaka, pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras šajā kodeksā paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā. Savukārt, LAPK 243.[1] pants nosaka, ka ir šādi pierādīšanas līdzekļi: 1) pie administratīvās atbildības sauktās personas paskaidrojumi; 2) personu liecības; 3) eksperta atzinums; 4) kompetentās institūcijas atzinums; 5) dokuments, kas satur ziņas par faktiem rakstveidā vai citā formā; 6) elektroniskie pierādījumi; 7) procesuālajās darbībās rakstveidā vai citā veidā nostiprinātās ziņas par faktiem; 8) lietiskie pierādījumi.

Tādējādi VP RRP KPP secina, ka iepriekš minētie pierādīšanas līdzekļi ir noteikti ārējā normatīvajā aktā un fakti (ziņas par faktiem), kas iegūti un procesuāli nostiprināti ar šiem līdzekļiem, var kalpot par pierādījumiem administratīvajā lietās, tai skaitā arī konkrētajā lietā.

VP RRP KPP lietā konstatē šādus pierādīšanas līdzekļus: 1) administratīvā pārkāpuma protokols Nr.AA 092054; 2) sūdzības iesniedzējas 2016.gada 18.maija paskaidrojums; 3) sūdzība ar tai pievienotajiem dokumentiem; 4) VAS „Ceļu satiksmes drošības direkcijas" (turpmāk - CSDD) Informatīvās sistēmas informācija par sūdzības iesniedzējai izsniegtajiem dokumentiem; 5) Personu datu pārlūka sūdzības iesniedzēju raksturojošā informācija.

Izvērtējot lietā esošos materiālus, VP RRP KPP konstatē, ka lietā nav strīda par to, ka sūdzības iesniedzēja 2016.gada 18.maijā, plkst.23.30, šķērsojot Latvijas Republikas robežu virzienā no Krievijas uz Latviju, vadot Zviedrijā reģistrētu vieglo transportlīdzekli VW Passat, reģistrācijas numurs /TL numurs/, un robežpārbaudes laikā sūdzības iesniedzēja nevarēja uzrādīt atļauju piedalīties ceļu satiksmē ar ārvalstīs reģistrētu transportlīdzekli.

Saskaņā ar CSDD Informatīvās sistēmas datiem, sūdzības iesniedzēja nav saņēmusi Latvijas Republikas Ministru kabineta 2009.gada 24.novembra noteikumos Nr.1341 „Kārtība, kādā piešķir un anulē atļauju piedalīties ceļu satiksmē ar ārvalstīs pastāvīgi reģistrētu vieglo automobili" paredzēto atļauju piedalīties ceļu satiksmē. Minēto faktu neapstrīd arī pati iesniedzēja.

Sūdzības iesniedzēja uzskata, ka, ņemot vērā to, ka viņai ir divas pilsonības un viņa ir rezidente Zviedrijā, uz viņu nevar attiecināt CSL 9.panta ceturto daļu un saukt pie administratīvās atbildības saskaņā ar LAPK 149.[25]panta 10. daļu.

Kā norādīts lēmumā iepriekš atbilstoši CSL 9.panta ceturtajā daļā noteiktajam, Latvijas Republikas Ministru kabineta 2009.gada 24.novenbra noteikumos Nr.1341 „Kārtība, kādā piešķir un anulē atļauju piedalīties teļu satiksmē ar ārvalstīs pastāvīgi reģistrētu vieglo automobili" paredzēto atļauju piedalīties ceļu satiksmē nepieciešams saņemt personai, kura ir Latvijas pilsonis vai nepilsonis, kā arī tādai personai, kura ir saņēmusi Latvijā izdotu reģistrācijas apliecību, pastāvīgās uzturēšanās apliecību vai uzturēšanās atļauju.

Saskaņā ar Personu datu pārlūka datiem sūdzības iesniedzēja ir Latvijas Republikas pilsone.

VP RRP KPP ieskatā tas apstāklis, ka sūdzības iesniedzēja ir Zviedrijas pilsone, neatbrīvo viņu no pienākuma Latvijas Republikas Ministru kabineta 2009.gada 24.novembra noteikumos Nr.1341 „Kārtība, kādā piešķir un anulē atļauju piedalīties ceļu satiksmē ar ārvalstīs pastāvīgi reģistrētu vieglo automobili" noteiktajā kārtībā saņemt paredzēto atļauju piedalīties ceļu satiksmē Latvijas Republikas teritorijā ar ārvalstīs pastāvīgi reģistrētu transportlīdzekli. CSL 9.panta ceturtajā daļā noteiktais aizliegums ir attiecināms uz visiem Latvijas Republikas pilsoņiem neatkarīgi no tā vai tiem papildus Latvijas pilsonībai būtu piešķirta citas valsts pilsonība.

Tā kā sūdzības iesniedzēja normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā nebija saņēmusi atļauju minētā transportlīdzekļa vadīšanai Latvijas Republikas teritorijā, tad sūdzības iesniedzējas rīcībā pamatoti konstatēts LAPK 149.[25]panta desmitajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma sastāvs.

Izvērtējot sūdzības iesniedzējai piemērotā administratīvā soda samērību, VP RRP KPP norāda, ka atbilstoši LAPK 32.panta pirmajā un otrajā daļā noteiktajam, sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem. Uzliekot sodu, ņem vērā izdarītā pārkāpuma raksturu, pārkāpēja personību, viņa vainas pakāpi, mantisko stāvokli, atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus.

LAPK 149.[25]panta desmitās daļas sankcija par šajā tiesību normā paredzēto pārkāpumu paredz transportlīdzekļa vadītājam piemērot naudas sodu no 85 līdz 120 *euro*. Tātad secināms, ka minētā tiesību norma paredz iestādei rīcības brīvību naudas soda apmēra noteikšanā.

/pers. A/ par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2016. gada 8.augusta lēmumu Nr. 1962 ir iesniegusi sūdzību.

Sūdzībā norādīts, ka viņa nepiekrīt viņas sodīšanai par LAPK 149.[25] panta desmitajā daļā paredzēto pārkāpumu. Šajā normā atbildība ir paredzēta par tāda vieglā automobiļa izmantošanu ceļu satiksmē, kurš reģistrēts ārvalstīs un **kura izmantošanai Latvijā nepieciešama atļauja,** bet atļauja normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā nav saņemta**".**

/pers. A/ norāda, ka ir Zviedrijas pilsone, viņai ir Zviedrijā izdota transportlīdzekļa vadītāja apliecība. Tas pierāda, ka viņa Zviedrijas rezidente, ka viņa tur pastāvīgi dzīvo un izrietoši viņas iedzīve ir saistīta ar šo valsti. Līdz ar to nav saprotams, kāpēc viņa, iebraucot Latvijā, nedrīkst izmantot viņai piederošo un viņas pilsonības valstī Zviedrijā reģistrēto transportlīdzekli.

Ņemot vēra, ka gan transportlīdzekļa reģistrācijas dokumenti, gan arī transportlīdzekļa vadītāja apliecība ir izdotas Zviedrijā, viņai fiziski nemaz nav iespējams elektroniski noformēt atļaujas saņemšanu transportlīdzekļa izmantošanai Latvijā, teorētiski vienīgā šāda iespēja būtu iepriekš to noformēt klātienē CSDD filiālē, kā rezultātā ierašanās Latvijā ar savu automašīnu vispār nebūtu iespējama.

CSL 9.panta ceturtās daļas mērķis ir ierobežot Latvijas valstspiederīgajiem, kuriem ar ārvalsti nav ciešas vai vispār nekādas saiknes, piederošo transportlīdzekļu reģistrēšanu ārvalstīs. /pers. A/ šim likuma mērķim neatbilst, par ko liecina kaut vai fakts, ka CSL 9.panta piektajā daļā nav nemaz paredzēts viņas situācijai atbilstošs izņēmums. Tā kā /pers. A/ ir divas pilsonības un viņa ir rezidente Zviedrijā, tad uz viņu nevar attiecināt CSL 9.panta ceturto daļu.

CSL 9.panta ceturtās daļas nepareizā piemērošana ir novedusi pie tā, ka /pers. A/, apciemojot paziņas Latvijā, saņēma sodu kā Latvijas pilsone, ignorējot faktu, ka viņai ir dubultpilsonība un viņa Latvijā nedzīvo. Soda piemērošana viņas situācijā ir pretēja CSL 9.panta ceturtās daļas mērķim un soda mērķis netiek sasniegts. Tā kā /pers. A/ ir dubultpilsonība, tad viņu nevar uzskatīt vienīgi par Latvijas pilsoni. Ja robežsargs un policija viņu būtu uzlūkojuši kā Zviedrijas pilsoni, tad sods viņai nemaz nebūtu piemērots. Tādējādi policija starp diviem variantiem ir izvēlējusies viņai nelabvēlīgāko, kas ir pretēji nevainīguma prezumpcijai. Kā jau norādīja, pastāv šaubas, vai CSL 9.panta ceturtā daļa vispār paredzēta attiecināt uz viņu. Visas šaubas par vainu un personai labvēlīgāka vai nelabvēlīgāka risinājuma piemērošanu jātulko par labu personai.

/pers. A/ lūdz atcelt pilnībā Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2016. gada 9.augusta lēmumu Nr. 1962 par

pārsūdzēto lēmumu lietā Nr. AA 092054, Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Satiksmes administratīvo pārkāpumu izskatīšanas biroja Administratīvās nodaļas galvenā inspektora U.Ozola 2016. gada 21.jūnija lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr. AA 092054 un izbeigt administratīvā pārkāpuma lietvedību.

Pamatojoties uz LAPK 288.pantu /pers. A/ lūdz lietu izskatīt rakstveida procesā (lietas 2.-3.lapa).

Administratīvā pārkāpuma lieta, atbilstoši LAPK 289.^{6} pantam, nerīkojot tiesas sēdi, nozīmēta izskatīšanai rakstveida procesā, jo ne persona, kura saukta pie administratīvās atbildības, ne iestāde, kuras lēmums ir pārsūdzēts lietas iztiesāšanu tiesas sēdē nelūdza. Tiesa lietu iztiesāt mutvārdu procesā par nepieciešamu neuzskata.

Atbilstoši LAPK 289.^{6} panta ceturtajai daļai, persona, kura saukta pie administratīvās atbildības, un iestāde, kuras lēmums ir pārsūdzēts, informēti par tiesas, kas izskatīs lietu, sastāvu, viņiem izskaidrotas tiesības pieteikt noraidījumu tiesnesim. Noraidījumi tiesnesim nav pieteikti.

Atbilstoši LAPK 289.^{6} panta sestajai daļai, lieta rakstveida procesā izskatīta pamatojoties uz lietā esošajiem pierādījumiem.

LAPK 289.^{9} panta septītā daļa noteic, ka tiesa, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, izlemj šādus jautājumus:

1) vai ir noticis administratīvais pārkāpums;
2) vai persona, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ir vainīga šā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā;
3) vai persona ir sodāma par šo administratīvo pārkāpumu;
4) vai ir apstākļi, kas pastiprina vai mīkstina atbildību;
5) kāds administratīvais sods piemērojams personai;
6) vai apmierināms pieteikums par zaudējumu atlīdzību, kam par labu un kādā apmērā tas piedzenams;
7) kā rīkoties ar lietiskajiem pierādījumiem un citām administratīvā pārkāpuma lietvedības laikā izņemtajām lietām, mantām un piemēroto garantijas naudu.

Iepazinusies ar lietas materiāliem un izvērtējusi sūdzībā norādītos argumentus, tiesa secina, ka sūdzība ir pamatota un apmierināma tālāk norādīto iemeslu dēļ.

Lietā nav strīda par to, ka /pers. A/ ar viņai piederošo transportlīdzekli, vieglo automašīnu VW Passat ar Zviedrijas valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/ 2016.gada 18.maijā Terehovas robežkontroles punktā šķērsoja Latvijas Republikas valsts robežu virzienā no Krievijas uz Latviju.

Ar lietā esošiem pierādījumiem, pasu kopijām, ir pierādīts, ka /pers. A/ ir Latvijas Republikas un Zviedrijas pilsone (lietas 10. un 17.lapa).

Tāpat noskaidrots, ka /pers. A/ pastāvīgi dzīvo Zviedrijā, tur ir reģistrēta viņai piederošā vieglā automašīna un Zviedrijā viņa ir ieguvusi transportlīdzekļa vadīšanas tiesības. To, ka /pers. A/ dzīvesvieta deklarēta Zviedrijā, Karlstadē, apstiprina arī Iedzīvotāju reģistrā fiksētās ziņas. No tā secināms, ka nav nekādu šaubu par to, ka /pers. A/ Latvijas Republikā pastāvīgi nedzīvo, viņas faktiskā un deklarētā dzīvesvieta ir Zviedrija.

Ceļu satiksmes likuma 9.panta ceturtā daļa noteic, ka personai, kura ir Latvijas pilsonis vai nepilsonis, kā arī tādai personai, kura ir saņēmusi Latvijā izdotu reģistrācijas apliecību, pastāvīgās uzturēšanās apliecību vai uzturēšanās atļauju, aizliegts Latvijas teritorijā ceļu satiksmē vadīt ārvalstīs pastāvīgi reģistrētu vieglo automobili, izņemot šā panta piektajā daļā minētos gadījumus.

No šīs normas jēgas secināms, ka šis ierobežojums attiecas uz personām, kuras pastāvīgi dzīvo Latvijas Republikā.

Tā kā /pers. A/ ir Zviedrijas pilsone, kuras pastāvīgā dzīvesvieta ir Zviedrija, uz viņu nav attiecināmi Ceļu satiksmes likuma 9.panta ceturtajā daļā minētie ierobežojumi. Tas, ka /pers. A/ ir arī Latvijas Republikas pilsone, nevar būt par pietiekamu pamatu, lai viņu sodītu par to, ka viņa nav saņēmusi atļauju ceļu satiksmē Latvijā izmantot ārvalstī reģistrētu *vieglo automobili. Tāpēc tiesa atzīst, ka viņas saukšanai pie administratīvās atbildības un sodīšanai par* LAPK 149.^{25} panta desmitajā daļā paredzētā pārkāpuma izdarīšanu nav pamata, jo viņas darbībās nav LAPK 149.^{25} panta desmitajā daļā paredzētā pārkāpuma sastāva.

LAPK 239.panta 1.punktā noteikts, ka lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā nevar iesākt, bet iesākta lietvedība jāizbeidz, ja nav bijis notikuma vai tajā nav administratīvā pārkāpuma sastāva.

Tāpēc Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2016. gada 9.augusta lēmums Nr. 1962 par pārsūdzēto lēmumu lietā Nr. AA 092054 un Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Satiksmes administratīvo pārkāpumu izskatīšanas biroja Administratīvās nodaļas galvenā inspektora U.Ozola 2016. gada 21.jūnija lēmums administratīvā pārkāpuma lietā Nr. AA 092054 ir jāatceļ un lietvedība šajā lietā jāizbeidz.

Ņemot vērā iepriekš teikto un pamatojoties uz LAPK 239.panta 1.punktu, 289.^{12} panta otrās daļas 2.punktu un 289.^{13} panta sesto daļu, tiesa

nosprieda

Apmierināt /pers. A/ sūdzību par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka A.Pumpura 2016.gada 9.augusta lēmumu Nr.1962.

Atcelt Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Satiksmes administratīvo pārkāpumu izskatīšanas biroja Administratīvās nodaļas galvenā inspektora U.Ozola 2016.gada 21.jūnija lēmumu par /pers. A/ sodīšanu par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{25} panta desmitajā daļā paredzētā pārkāpuma izdarīšanu un Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka A.Pumpura 2016.gada 9.augusta lēmumu Nr. 1962 par pārsūdzēto lēmumu lietā Nr. AA 092054 un izbeigt administratīvā pārkāpuma lietu.

Spriedumu apelācijas kārtībā var pārsūdzēt Latgales apgabaltiesā 10 darba dienu laikā no lēmuma paziņošanas dienas.

Tiesnese A.Jermacāne